

ЧУДОМИР ДЯДО СЛАВИ ШЕРДЕНЯ

chitanka.info

Месце да има на трапезата му, па ако ще да е от умряло — такъв беше дядо Слави Шерденя. Няма ли месо, чернее му пред очите и не се стои около му. И жълтият котарак подушва даже кога му е криво и бяга чак на керемидите, защото кой знае, ако го пипне, дали няма и него да заколи и опече на скарата. На млади години дядо Слави беше касапин, та тогава, види се, се е настървил на месо. Где-що имаше дръглива крава, куца коза или метиляво шиле из селото, все под неговия нож минаваше. Една есен, помня, бясно куче бе ухапало телето на Ганя Чакърът. Настръхна добичето, помътиха му се очите — отива! Гледа го Ганьо, чуди се, мае се, па го даде на дяда Слава — само за кожата. Изядоха го, бей, изядоха го като нафора за едната хубост с Хаджията, има-няма, за една неделя! Всички ги чакаха да побеснеят, а те пиха, ядоха, пиха, ядоха и по едно време почнаха да пеят, но излезе, че не е от беса, а от виното на Хаджията.

Като остаря и не можеше да коли вече, всяка събота обикаляше касапите и като на гладно куче му святкаха очите, като гледаше месото. Нямаше си и парици, клетият, та наведе ли се касапинът я да надува някое шиле, или пък иде до реката черва да мие, той извади ножчето от пояса и догде клепнеш с око, паланджоса или бъбрек, или парче дроб и го мушне кърваво в пояса. Често пъти го забелязваха касапите, но като стар майстор и еснаф, правеха се, че не виждат, и не му се сърдеха много.

Кога нямаше месо, ловяха врабци, синигери, пеневки, че най-много чужди кокошки. Хаджията ги подмамваше в дюкяна, а дядо Слави правеше изкусни капани.

Лятно време го оставяха вкъщи да наглежда пчелите да се не роят или юфки прострени да пази, а той вземе коша, сипе под него жито или царевица, подпре го от едната страна с колче, върже колчето с една дълга връв, седне под черницата и се прави на завлечен.

Ако доближи до коша тяхна кокошка, пъди я, мушне ли се под него да клъвне някоя чужда, дръпне връвта и тя, хоп, под коша. Наплашил беше комшиите, та Минко Францата, като го види отдалече, че иде към тях, вика на жена си: „Дельо, Дельо мари, я затвори курника, че кокошата чума иде!“ А Лъжлив Съби разправяше, че ядъл и щъркели едно време, затова се изплашили и сега не кацат в село. И рибари големи бяха с Хаджията. Серкмеджии бяха и двамата, но като поостаря, един ден затирил серкмето в Джанков вир от големия камък,

та го повлякло и дядо Слави се цамбурнал във вира. Едва го измъкнали на Червен Ивана момчетата, като сом на пясъка. Тогава простина и си спечели една кашлица, та да го слушаш само сутрин — като го подметне, през реката чак се чува да квичи, сякаш прасе колят. Оттогава остави серкмето и почна да залага вечер слепи кошчета по бързеите. Вечерно време дебне като видра по реката, а сутрин ги вади, преди зора да зазори, и хване ли малко — яде си я сам, случи ли се голям лов — носи го при Хаджията. От него шарлана, солта, пиперът и виното, а от дядо Славя рибата и тъй си я ядат кооперативно в зимника, до голямото буре, седнали на рогозката.

Миналото лято, хеле, след харман, когато беряхме тиквите, дядо Слави хвана най-големия си лов. Вечерта пак заложил кошчето, без да го види някой, под моста, срещу Хаджиевия дюкян. Рано сутринта запретнал крачоли, нагазил в реката, дига го, бре, тежи! Наднича в дрезгавината — риба, чудесия! Прегръща кошчето като сукалче и тича при Хаджията.

— Хаджи, Хаджи — чука на вратата, — ставай!

— Какво има бе, Славчо?

— Не питай, а дай тавата скоро!

Хаджията донесъл една тава, а той сопнато:

— Не тая бре, голямата тава дай, не видиш ли, че едва го нося!

Разтичал се Хаджията, донесъл голяма тава и крепи отстрани кошчето, а дядо Слави отпушва дъното, че като се заточила една риба — за чудо! Кога се вгледал по-добре дядо Слави, тя мъртва. Близнал си пръстите — солена.

Вечерта Хаджията измивал хамсиеното каче, а на дъното му имало десетина килограма развалена риба, хвърлил я в реката, а тя, пущината, да вземе да се навлече всичката в кошчето.

Тоя ден дядо Слави Шерденя мина без месо и жълтият котарак прекара цял ден на покрива от страх.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.